

Sygn. akt IV CSK 181/20

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku L. M.  
przy uczestnictwie A. K., E. K., E. R., J. S., K. S., M. S., B. S., M. C., T. S. i M. Z.  
o stwierdzenie nabycia spadku po M. Z.,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 16 marca 2021 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania T. S.  
od postanowienia Sądu Okręgowego w L.  
z dnia 13 listopada 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

T. S. - uczestnik postępowania z wniosku L. M. o stwierdzenie nabycia spadku po M. Z. - wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w L. z dnia 13 listopada 2019 r., oddalającego jego apelację od postanowienia Sądu Okręgowego w O. z dnia 20 sierpnia 2018 r., którym stwierdzono, że spadek po M. Z. zmarłym 29 maja 2011 r. w J. z mocy ustawy nabyło rodzeństwo – L. M., A. K. i M. Z. po 1/3 każde z nich.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że oczywista zasadność skargi wynika z naruszenia art. 952 w zw. z art. 65 § 1 k.c. poprzez pominięcie ogólnych zasad wykładni oświadczenia woli testatora i zbytnia koncentrację na przesłankach przewidzianych w art. 952 k.c. zdaniem skarżącego testator użył sformułowań jednoznacznych w świetle powszechnego znaczenia użytych słów oraz obowiązujących zasad językowych.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Przedstawienie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie odpowiada powyższym wymaganiom, bowiem argumenty przedstawione przez skarżącego

nie opisują jednoznacznego naruszenia przepisu prawa o charakterze kwalifikowanym, lecz ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd rozpoznający sprawę. Ocena ta nie może natomiast stać się zarzutem skargi kasacyjnej na podstawie art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. Na marginesie należy podkreślić, że zasady dokonywania wykładni oświadczeń woli z art. 65 k.c. nie mają charakteru nadrzędnego względem przesłanek uregulowanych w art. 952 k.c., a przeciwnie - do wykładni oświadczenia woli testatora może dojść jedynie wtedy, gdy przesłanki formalne przewidziane dla testamentu ustnego zostały spełnione.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw